

febe til Inddæmning, til Landindvinding, da tror jeg, at denne Paastand er aldeles uholdbar. Selv om jeg havde et Kort ved Haanden, kunde jeg ikke forevise Thingets Medlemmer, hvorledes denne Grund er beliggende; men man kan vist vente den Belyllte af Marineministeren, at han vil stille et Dampskib til Raadighed fra Broen her og derud, hvis de ærede Medlemmer ønske at tage den i Dieslyn, og da ville de faae at se, at denne Sammenligning med en eller anden Sø ude i Landet aldeles ikke passer. Dette lille Inevre Farvand ligger, som jeg nævnte, inde imellem 3 af Statens Batterier lige for Mundingen af deres Kanoner. Det maa ligesaa utvilsomt være en uadskillig Statseiendom, naar der ikke er stet Afhændelse til nogen Anden, som 2 eller 3 Men indkjøbt Fortoug til et Hus maa høre til Huset. Det er, som om man vilde have Ret til at bygge ind paa en Andens Fortoug lige for de eneste Vinduer, som ere der; saaledes har man villet bygge lige for Statens Kanoners Mundingen. Den ærede Ordfører — det er lidt vanskeligt at komme til Rette med de ærede Herrer Twister overfor saadanne Spørgsmaal, naar det gjælder om, hvilken Ret den bevillende Myndighed har — den ærede Ordfører sagde, at naar Indenrigsministeren havde indgaaet Kontrakt, under skrevet den og faaet den thinglæst, var den lovgyldig. Det turde dog være meget tvilsomt, om det ikke er et noget for Inevret begrændset juridisk Synspunkt at se disse Sager fra. Kunne Ministrene afhænde dette Fortoug udenfor deres Batterier, saa maatte de ogsaa kunne afhænde Batterierne eller Huset med. Hvad om der stete i al Hemmelighed en lille Kontrakt om Afhændelse af Lynetten, Trekroner — ja, Prøvestenen og Mellemsfortet kunde man tage med — til en eller anden Autoritet i al Benfælsighed imellem de Bedkommende, og denne Kontrakt blev thinglæst, skulde der maasse saa være en Eiendomsret, som en eller anden indenlandsk eller udenlandsk Mand havde erhvervet, og som vi skulde affløbe ham igjen eller faae tilbage ved Expropriation? Det turde maasse være lige saa rigtigt at hævde den Sætning, at Afhændelse af Statseiendom som Regel kræver Approba-

tion. Naar dette i mindre betydelige Tilfælde hidtil ikke er stet, er det, fordi man af Hensigtsmæssighedsahensyn har villet lade det passere; men selv overfor mindre Ting kan man gjøre gjældende, at Private ikke i en konstitutionel Etat kunne være visse paa, fordi de have handlet med Ministeren, at have affluttet en endelig Handel. Det er ikke tilfrækkeligt for Staten, at man kan drage Ministeren til Ansvar; thi han kan være gaaet bort, eller Handlen kan være om saa betydelige Ting, at hans Ansvar i Realiteten ikke har Betydning. Derfor vil jeg hævde den Sætning, som andet Sted er hævdet, at den ansvarlige Minister handler kun forsaavidt paa Statens Vegne, som den bevillende Myndigheds Approbation, naar det gjælder Afhændelse af Statens Eiendomme, kræves, for at den skal være en gyldig Retshandel. Jeg taler den ærede Indenrigsminister, fordi han har hjulpet mig lige overfor sin Kollega Krigsministeren, der nemlig mente, at Krigsministeriet ikke kunde have gjort Modstand imod denne Sag. Den meget ærede Krigsminister udtalte, at, hvis Krigsministeriet havde gjort Indsigelse mod denne Ordning, vilde Indenrigsministeren nok have sat sit Veto derimod; men i Modsætning dertil har Indenrigsministeren hævdet, at i Formen er denne ugyldige Afhændelse foregaaet paa samme Maade som andre, idet der er paalagt Havnebestyrelsen for at vinde dette Terrain at affinde sig med alle Interesserede, og deriblandt Krigsministeriet. Deri ligger, at Krigsministeriet kunde sige: „Nei, jeg indlader mig ikke herpaa, jeg taaler Ingen med Stripper og Spande her; jeg skal selv slukke Ilden“ — med andre Ord: „Jeg taaler ikke en Savn Sten, ikke en Spand Byld eller Mudder paa denne Plads“. Det har den ærede Indenrigsminister erkjendt, at Krigsministeren kunde have gjort, saa at han derved kunde have undgaaet det Hele, og jeg har altsaa gjort ret vel i at adressere mit Forslag til Krigsministeriet. Den meget ærede Krigsminister har saa tydelig, som jeg kunde forlange det — det skinnede gennem hele hans Foredrag — erkjendt, at den efter min Opfattelse ugyldige, for Staten aldeles ikke bindende, Kontrakt, der er slut-